

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

“Υστερ’ απ’ όλα αυτά, βγήκαν απ’ τὸ σπίτι γὰ νὰ φύγουν. Ὁ Ρολάνδος ἐβαλλίκευε στ’ ἄλογο του, ἡ Ἰωάννα μπήκε σ’ ἕνα ἄμαξί μαζί με τὸ Μαδουρίνο καὶ ἡ πορεία τους τελείωσε, χωρίς κανένα ἀπρόδοτο τὸ δρόμο.

Ἡ Ἰωάννα ἦταν γαλήνια καὶ φαινόταν σχεδὸν χαρούμενη. Κύταζε με θαυμασμοῦ τὰ δέντρα, χαμογελοῦσε στὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ δειχνόταν ἀπόκοιτὴ σὰν παιδί. Ἐίχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια τοῦ λογαγοῦ καὶ ἦταν βέβαια, ὅτι θὰ ἐξεπλήρωνε τὴν ὑπόσχεσί του. Λημονοῦσε πὼς εἶχαν περάσει ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ μεταξὺ καὶ πὼς οἱ νεκροὶ δὲν μποροῦν ν’ ἀναστήθουν...

Ὁ Ρολάνδος ἦταν βυθισμένος στὴς σκέψεις του καὶ ἐτρόμαξε τότε γιὰ τὴ φροβερὴ προτοβουλία πού εἶχε λάβει. Τὴ θὰ συνέβαινε τάχα ὅταν ἡ Ἰωάννα παρουσιαζόταν ξαφνικὰ μπρῶς στὸ Ρογγῆρο; Ἡ ἀπότομη αὐτῆ συνάντησι θὰ σκότωνε τάχα ἢ θὰ γιάτραινε τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα;

Ὅτι καὶ νὰ γινόταν ὅμως, τότε δὲν μποροῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ Ἰωάννα περιεμενε με τὴση λαχτάρα νὰ ξαναδῇ τὸ σῆμα τοῦ καὶ θεοφοῦσε τόσο φρικτὰ αὐτὸ τὸ πρῆγμα, ὥστε ὁ λογαγὸς διατάζει τὸν ὀδηγὸ τοῦ φορείου νὰ ἐπιταχίῃ τὴν πορεία.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασαν στὸ Καντιλλῶ.

Ὁ Ρολάνδος ἐπιθυμοῦσε νὰ πληροφορηθῇ προηγουμένως καὶ τὸ δοῦκα σχετικά μὲν ὅλα αὐτὰ καὶ γι’ αὐτὸ, ἐνὸς ἕμιστο ἔπειτα ἡ Ἰωάννα στὴν κάτω ἀδύνατο τοῦ πάγου, ἔστειλε ταχυπόστον νὰ φωνάξουν τὸν Ἐρρίκο.

Ὁ κ. Μοντιμορανού ἔφτασε ἀμέσως ἐκεῖ.

Ἡ τρελλὴ τὸν ἐκρίταξε κατὰμπα ἐπὶ ἐνα-δύο δευτερόλεπτα, τὸν ἀνεγνώρισε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μεγάλη προσπάθεια τοῦ νοῦ της, καὶ ἔπεσε ἀμέσως στὰ γόνατά του.

— Εἰσάουε καὶ οἰεῖ ἐκεῖ, ἀφάντη μου! τὸ φρόναξε ἔξωφρα. Ἐσεῖς τὸν ἐσώσατε τὸν σῆμα μου, δὲν εἶν’ ἔτσι;

Ὁ Ἐρρίκος ἀπάντησε με κάποια ὑπερηφάνη στὴν ἐρώτησί της. Ἄλλ’ ἐκείνη, πλημμυρισμένη ὀλοζήλη ἀπὸ μιὰ τρελλὴ πίστι, ἐπανελάσε τὰ λόγια της με μιὰ τόσο παράξενη ἐπιμονή, ὥστε ὁ δοῦκς ἀναγκάστηκε νὰ τὴ ἀποκηθίῃ: — Να, κορία μου, θὰ τὸν ξαναδῆτε!....

Ἡ Ἰωάννα ἔφραξε τότε μ’ ἐνθουσιασμὸν τὰ χεῖρα τοῦ Ἐρρίκου καὶ τάφραε στὸ στόμα της, λέγοντας:

— Ἄ, τὸ ἤξερα πὼς τὸν ἐσώσατε σεῖς! Σὰς ἐγκαριστὸ μ’ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου... Μὰ εἶνε τόσο καλὸς!... Γιατὶ τὸν κατηγοροῦν; Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ, ἔσευτε, φταίει ἐκεῖνος ὁ μοχθηρὸς, ἐκεῖνος ὁ ἀλήθιος, ἐκεῖνος ὁ καταραμένος Ροβέρτος Κέγ! “Ὁ, τί νὰ σὰς πῶ, ἐλιμμιπρότατε! Κάθε νύχτα τὸν ἀναβλέτω μυσρὸτα μου με κείνο τὸ διαβολικὸ του χαμόγελο... “Ἦθελε νὰ με κατατρίψῃ διὰ τῆς βίας, νὰ μοῦ ἀμαρῆσῃ τὴν τιμὴ, νὰ με ντροπιάσῃ... Ὅταν ἄτιμο νὰ ὑπετάσσῃ τὴ μαρὴ πρότασί του, ἔστο καὶ προκειμένου νὰ σώσω μ’ αὐτὸ τὸ σῆμα μου...”

Ἡ Ἰωάννα ἔκρυψε γιὰ λίγο μὲς’ στὰ χεῖρα τὸ πρόσωπό της, πού εἶχε γίνε κατακόκκινο ἀπ’ τὴ ντροπὴ, καὶ, σηκώνοντας τὸ κεφάλι της, ἐξασολοῦσθε:

— Εἶνε Ὀδγενότος, ἰδοὺ τὸ ἔγκλημα τοῦ Διονυσίου! Κι’ ἔπειτα, τί μὲ αὐτὸ; Μήπως δὲν ἔσωσε τὴ Μαρία Στουάτ, πού εἶνε καθολικὴ; Μήπως ἄλλωστε δὲν ἔγινε ὁ ἴδιος ἐξουμότης; Ἐκεῖνος νὰ γίνῃ δολοφόνος τοῦ μαρκεζίου Βάα! Βοήθησέ με, Παναγία μου! Πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ σκεφτῇ κανεῖς σοβαρὰ τέτοια πράγμα; Σέσω καλὰ, ὅτι ὁ σῆμας μου, ἀντὶ νὰ τὸν σοπώσῃ, θὰ προτιμῶσε νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ... Ἡ ὑπόθεσι εἶνε σαφεστάτη καὶ μόνο ὁτοῖος θέλει δὲν καταλαβαίνει. Ρωτήστε τὸν Οὐγιόλινο καὶ θὰ σὰς πῇ, ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας ἄλλος προσωπιδοφόρος, αὐτὸς ἀκριβὸς πὸν ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα. Τὸν πραγματικὸ δολοφόνου τὸν εἶδα κι’ ἐγὼ πολλές φορές, ἄκομα καὶ τὴν περασμένη βραδυνά. “Ὁ,

αὐτὸς δὲν μοιάζει καθόλου με τὸν ἀγαθὸ καὶ γενναῖοφρο Διονύσιου. Μοιάζει με...

Ἡ Ἰωάννα σταμάτησε σὰν ἀπολιθωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἐξείνη τὴ στιγμὴ ἕνα πρόσωπο γλοῦδ εἶχε παρουσιασθεῖ κι’ ἔξαφανισθεῖ πῶς ἀπ’ τὸ τῆμα ἐνὸς παραθύρου.

— Ἄ! φρόναξε, στρέφοντας με ἀτελειοῖσι τὰ χεῖρα της. “Ὁλοσας μοῦ εἶπατε ψέγματα, μ’ ἐξαπατήσατε... Ὁ Διονύσιος εἶνε νεκρὸς! Τὸν ἐσοκόωσαν! Εἶδα τὸ δῆμο! Εἶδα τὸ δολοφόνου του!...”

Μόλις ἐπρόφραε αὐτὲς τῆς λέξεις, κατακίτρινη καὶ τρομαγμένη, γύρισε καὶ κῆταξε πρὸς τὴν πόρτα πού ἀνοίχτηκε. Ἦταν ὁ Ροβέρτος Κέγ.

Ὁ Ροβέρτος προχώρησε ἀγὰ καὶ στάθηκε στὸ κατώφλι, περιφρόντας τὸ ἀνήσυχο καὶ φιλόποστο βλέμμα τὸν σ’ ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς αἰθούσας. Με τὴν πρώτη ματιὰ πού ἐφρίξε ἀτίετο, εἶχε ἀναγνωρίσει κατὰκλήρωτος τὴν Ἰωάννα Τρεμὲ, γιὰ τὴν ὁποῖα ἀπέθετε, ὅτι φροσώταν πάντα στὴν Ἐκουένη, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησι τοῦ φροσού της. Πὼς εἶχε ὀθει λοιπὸν στὸν πύγου τοῦ Καντιλλῶ; Πῶς τὴν εἶχε φέσει ἐκεῖ καὶ με πού σκοπὸ;

Ἄλλ’ ἀμέσως ἡ παρουσία τοῦ Ρολάνδου, πού φροσῆσε ἄκομα σπηρῶνια στὰ ὑποδημάτα του, τὸν ἔδωσε τὴ λύσι τοῦ αἰνιγμάτου.

— Δὲν πιστεῖω νὰ ἀτατόμα! εἶπε ὁ Ροβέρτος προχωρώντας με μεγαλειότερη τόρα ψυχραιμία. Αὐτὴ εἶνε ἡ τρελλή!

— Δὲν ἀτατάσθε, κύριε! τὸ ἀποκρίθηκε ὁ Φερουιλῶν, καρφώνοντας ἀπάνου τοῦ ἕνα βλέμμα ὀργίλο καὶ προκλητικὸ. Πραγματικά, εἶνε ἡ ἀίωση ἐκείνη γυναῖκα, τὴν ὁποῖα τρελλάνταε καὶ φροσάσσετε στὸ σπίτι σας στὴν Ἐκουένη, ἀφίνοντας κοντὰ της, ὡς δεσμοφύλακα, τὸν Κροσσίλο!

Ὁ Ροβέρτος ἀντελήφθη πῶς ὁ ἄρχισε ἡ μεγάλη μάχη. Ἦθελε νὰ δόση ἕνα τέλος σ’ αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ γι’ αὐτὸ ἐπεκαλεστικὴ ὅλη τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, ἡ ὁποῖα στανίως τὸν ἐγκατέλειπε σὲ παροῦσις ἐπακίνουσις περσιτάσις. Ἐδωσε λοιπὸν μιὰ ἔφαρσι βαθεῖα θλίφρασι στὴν εἰμετάβλητη φροσωνομία του καὶ ἀπάντησε:

— Ἄλλοῦμονο! Ἐχετε μεγάλο δικηου, κύριε διοικητῶ...

— Ἄ! ἀνεκράξε ὁ Ρολάνδος. Τὸ ὀμολογεῖτε λοιπὸν;

— Δυστυχῶς ναι, ἐξασολοῦσθε ὁ Ροβέρτος, εἶμα κι’ ἐγὼ μὲ ἀπὸ τίς αἰτίες πού συντελέσσαν νὰ παραφρονηθῇ τὸ δυστυχισμένο ἀπὸ πλάσμα. Ἡ συνειδήσις μου ἐν τοῖταις δὲν με τύπτει, γιὰτι πιστεῖω ὅτι, ἐνεργώντας ὡς ἐνήγηρα ἀπέναντι της, ἐκετέλοσα ἱερὴ ὑποχρέωσι. “Ἦμιον τὸ ὀργανο τῆς δικαιοσύνης καὶ δὲν ὑπῆρκα τὰρὰ στίς διαταγῆς τοῦ μεγάλου Κονσταυλάου, τοῦ κηριου μου... Ἄλλ’ ἀπὸ τὴν φροβερὴ ἐκείνη ἐποχῇ, πῶσα καὶ πῶσα δὲν ἔπραξα γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν ἀξιοπῆτηθ βῆσι τῆς ταλαίπωρης αὐτῆς γυναῖκασι. Ἀσπὸ μάλιστα τῆς ἔφερα καὶ ἰδιαίτερο γιατρὸ...”

— Τὸν Ἰάκοβο Κροσσίλο, τὸν ὁποῖον διατείνεσθε ὅτι εἶχατε οκοπώσι σὲ μονομαχία! τὸν διέκοψε ἀδυσώγητα ὁ Ρολάνδος.

Ἐπειτα ἀπ’ αὐτὰ ἐπρωλοῦσθε κάποια σιγή. Ὁ δὸν Μαδουρίνος φροσῶντο κυριεμῶσις ἀπὸ ἀσυνήθιστη ταραχή. Ὁ Ἐρρίκος Μοντιμορανού παρακολοῦσθε τὴ συζήτησι ὀπαθῆσι, σὰν δικαστής. Ὁ Ρολάνδος, με τὰ χεῖρα σταυρωμένα, εἶχε μὲ στήσι ἀπειλητικὴ, συγχρόνως καὶ περιφρονητικὴ. Ἡ Ἰωάννα, μαζεμένη με μιὰ γονιὰ, παρατήρησε με μῆτα ἀγριεμῆνα τὰ τέσσερα πρόσωπα ἀλληλοδιαδόξως.

Ὁ πρῶην γραμματεῦς τοῦ Κονσταυλάου ἀποφάσισε πῶς νὰ πῆρη κι’ αὐτὸς ὕφρα προκλητικῶ.

— Κύριε διοικητῶ! εἶπε στὸ Φερουιλῶν, ἀπὸ πολὺν καιρὸ με καταπατέχετε καὶ τὸ μῦθος πὸν τρέφετε ἐναντίον μου δὲν ἔχει ἄλλη δικαιολογία παρὰ μόνο τὴν ἀγάθη σας πρὸς τὸν κῆρτα Κανδῶλ. Εἶχα κερδι πινὸς τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ χρόνος θῶσθινε ἀπ’ τὴν καρδιά σας αὐτὸ τὸ μῖσο.

(Ἀκολουθεῖ)

— Ἐπὶ τέλους ἔφρασαν στὸ Καντιλλῶ...

